

DEVERN FROMKE

*Oče, pomози mi
razumjeti tvoju ...*

OSNOVNU NAKANU

LOGOSd.o.o.

DARUVAR, Masarykova 54

2008

Naslov izvornika:

**FATHER, HELP ME TO UNDERSTAND
YOUR... ULTIMATE INTENTION**

by DeVern Fromke

© Copyright 1963 by Sure Foundation, Inc.

© Copyright za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednica: Nada Konecky, prof.

Prijevod: Božica Srnec

Lektura: Tomislav Kojundžić

Korektura: Vladimir Hobljaj

Grafički uredio: Mladen Konecky

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos-daruvar.hr

NADA ZA ŽIVOT
Varaždin

Tisak: "Logos" d.o.o. Daruvar

ISBN-10: 953-6639-61-0

ISBN-13: 978-953-6639-61-8

EAN: 9789536639618

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 662752

---

*Oče, pomози mi
razumjeti tvoju ...*

OSNOVNU NAKANU

“Ja postadoh njezin službenik onim darom koji mi dade Bog za vas da potpuno navijestim riječ Božju: Tajnu koja je bila sakrivena kroz vjekove i pokoljenja, a koja je sada objavljena njegovim svetima. Njima je Bog htio saopćiti kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama. Njega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da učinimo zrelim svakog čovjeka u Kristu. Zato se i trudim i borim prema njegovoj djelotvornosti koja snažno očituje svoju silu u meni.” (Kološanima 1,25-29)

UVOD

PO CIJELOME SVIJETU danas, čuju se glasovi i odjeci revolucije. Nesumnjivo, to je dokaz o času krize u kojem živimo. **Novi dan** je na pomolu. Sada smo u noći - vremenu političkih, socijalnih, religioznih i filozofskih potresa. Sve što može biti uzdrmano, uzdrmano je. Možemo očekivati da će se potresi pojačavati u jačini i vremenu sve do trenutka kada će ostati samo ono što je postojano. Ali mi ne moramo biti uznemireni, jer Bog je odlučio izgraditi sve novo na njegovom SIGURNOM TEMELJU - kojeg nitko i ništa ne može uzdrmati.

Zbog toga vjerujem da je vrijeme da se u crkvi oglase revolucionarni tonovi. Takve tonove prepoznat ćete u ovoj knjizi. To je izazov da se preispitaju neki osnovni koncepti koji trenutno vladaju u evanđeoskim krugovima.

Pažljivim promatranjem otkrit ćemo da je filozofski apel sadašnjih evangelizacijskih nastojanja u osnovi sebičan. Crkva nudi mogućnost koja se sastoji u nadi da ću nešto dobiti odnosno u strahu da ću izgubiti nešto drugo - što sugerira način života "**dobiti**"! Osnova našeg poziva nekome da dođe u crkvu je da **dobije** nešto za sebe. Čak i naše konferencije dubljeg duhovnog života promovirane su na nivou čovjek u centru, i sugeriraju pobjedonosni kršćanski život i beskrajne blagoslove koji su za pusto uživanje u nji-

ma. Ovoj je generaciji postalo teško razumjeti pravo značenje žrtve, a ljudi koji daju sebe drugima, smatraju se vizionarima. Grubi oltar prema kojem je veliki apostol pozivao ljude da dođu, pate i umiru, zamijenjen je pozivom ljudima da dođu do oltara i olakšaju patnje. Naši oltari dvadesetog stoljeća su plišani i udobni. K njima se dolazi da bi se dobilo, a ne da bi se dalo.

Je li prošlo vrijeme probuđenja; jesmo li otišli tako jako daleko od mogućnosti popravljivanja kroz reformaciju? Kršćanstvo mora iskusiti temeljitu revoluciju! Jedino rješenje za problem crkve danas, je uništiti filozofiju koja je vodi, i upoznavanje sa jednom drugom temom, s istinskim ciljem, pravim kamenom temeljcem, jednim koji je prvobitan i konačan u svakom smislu. Da vas pitam, postoji li još koja granica u Bibliji koja mora biti otkrivena da bi živote mladih i starih opremila za glavni izazov? Postoji li u našoj generaciji do ovog časa duhovna barijera koju još treba probiti? Postoji li još neka neotkrivena istina sa snagom da život dovede do posvećenja Bogu da može ispuniti njegovu nakanu, i to u takvoj mjeri i dubini, da to do danas nije u stanju ni jedna postojeća filozofija, bilo religiozna ili politička? Neka čitatelj ovih stranica sam odluči o tome.

Ova knjiga će otvoriti Božju Riječ u potpuno novom svijetlu. U njoj su ključevi koji mogu otvoriti istinu i unijeti božansku preobrazbu i snagu za unutarnji život. Kažem **“mogu”** otvoriti, ali ja ne jamčim takvo iskustvo. Predivan duhovni zahvat u svakom je životu Božje djelo. I to je njegovo suvereno pravo.

Čitateljima preporučam polagano i pažljivo proučavanje cjelokupnog teksta. Procijenite i ispravno primijenite značenje riječi netom upotrijebljene u vezi s božanskim odnosom. Revolucija nije jeftina ni jednostavna. Uključili ste se u “unutarnju bitku svog života”. Neka Bog dade svojim ljudima milost da shvate tu veliku istinu.

Kad je Galileovo otkriće konačno i vjerodostojno dalo zemlji novi centar, izazvalo je najveću znanstvenu revoluciju do tada. Sva otkrića prošlih stoljeća morala su se prilagoditi ovome, da bi ta istina mogla postati temelj matematičkih i astronomskih činjenica. Tako će možda još više prilagođavanja trebati našim religioznim knjižnicama kad činjenice ove knjige zahvate ljudske živote.

MNOGO MJESECI koristili smo "Osnovnu nakanu" kao tekst u našim tjednim službama u Lovers Lane crkvi. Među našim dragim ljudima bilo je takvih koji su se razvili za svrhu i filozofiju života koja potpuno stavlja Boga u centar. Nadalje, potaknuli smo nešto što je bez presedana (bar koliko ja znam): naša crkva služila je drugim pastorima. Bog nam je dao službu da podijelimo ovu istinu tako da pošaljemo ovu knjigu pastorima naše denominacije. Nakon što smo mjesecima primali njihovu zahvalnost, još smo sigurniji u ono u što smo se uvjerali, da je ovo **poruka za naše doba**. Ona jednostavno mora biti objavljena svima koji se ne zadovoljavaju sadašnjim stanjem i vape k Bogu čeznući za njim.

Sigurno je, da je držeći se poruke ove knjige, značajna zadaća izdavača SURE FOUNDATION (SIGURAN TEMELJ), da istina ove knjige bude dostupna čitavom tijelu Kristovom. Moja je molitva za svakog čitatelja, da ne bude samo božanski naučavan, već tako duboko **uhvaćen** u čitanje ovih stranica da prigrlj istinu koju sadrže i sudjeluje u lancanoj reakciji koja će nastavljati zahvaćati cijeli svijet sve **dok On ne dođe!**

- H. J. Stanley

UVOD U REVIDIRANO IZDANJE - 1998

Daleko iznad naših očekivanja, u prošlih četrdeset godina, Gospod je potaknuo nekoliko stotina crkava i grupa kao i biblijskih škola i seminara, da koriste ovu knjigu kao vodič za proučavanje.

Zahvalni smo da su ovu poruku odobrili mnogi vođe sa najširih područja i najrazličitijih pozadina, i oni svjedoče da su mnoge od ovih principa unijeli u svoje živote i službe. Samo Gospod nam je mogao otvoriti vrata da ovu poruku sa njim u centru možemo podijeliti u mnogim zemljama Evrope, Kanadi, Novom Zelandu, Japanu i Brazilu.

Dajući slavu Gospodu izdajemo ovo revidirano izdanje u formatu lakšem za čitanje. Naša je iskrena molitva da svaki čitatelj, ne bude samo potaknut na novu perspektivu, već da prigrli ove istine na jedan toliko životni način da se lančana reakcija širom svijeta nastavi sve dok On ne dođe.

- DeVern Fromke

POSVETA

Mojoj dragoj supruzi, Juaniti,
koja je odano, strpljivo i
vjerno sudjelovala u pronošnju
ovih istina diljem svijeta

... i ...

posebnoj skupini pobjednika
- koji su prepustili Bogu
da bude u centru i u potpunosti
istaknuli našeg Gospoda,
sa **njegovom osnovnom nakanom**,
onako kako smo je predstavili
u završnom poglavlju -
ova je knjiga posvećena njima
u molitvi.

Sadržaj

UVOD	5
1. POMOZI MI DA RAZUMIJEM	13
2. ISPAVNA POLAZIŠNA TOČKA	21
3. JEDNA PRVOBITNA TEMA	28
4. ŽIVJETI ZA PUNINU (CJELINU)	35
5. NOVO SREDIŠTE (CENTAR)	41
6. SVE NOVO	47
7. BOŽANSKO PROČIŠĆAVANJE	53
8. ISKONSKA NAKANA ZA ČOVJEKA	59
9. BOŽJI PLAN RAZOTKRIVA	66
10. POZIV NA NEMOGUĆI ŽIVOT	73
11. OTKUPLJENJE JE UTJELOVLJENO	81
12. ŠTO ZNAČI KRIŽ ZA BOGA	88
13. ŽIVJETI ŽIVOTOM DRUGOGA	97
14. PUT KRIŽA	104
15. KRIŽ U TRI DIMENZIJE	114

16. NAUČITI RAZLIKOVATI	120
17. TRKA DA SE DODTIGNE CILJ	128
18. RADOST ZNAK ZRELOSTI	136
19. ŽIVOT POD NOVOM VLADAVINOM	143
20. VRATITI SE IZ ROPSTVA	150
21. IZAZOV	156
22. SJETVA I ŽETVA	164
23. SLAVA POSINJENJA	175
24. PROBLEM KOJI PRITIŠĆE OVO DOBA	183
25. LJUBAV NA ISPRAVAN NAČIN	193
26. SLAVNO KONAČNO OTKRIVENJE	201
27. BOŽANSKA NAKANA SE OSTVARUJE	209
28. KONAČNO POSVEĆENJE	215
ZAKLJUČNA RIJEČ O OVOJ VAŽNOJ SPOZNAJI	221
DODATAK	224
PRIRUČNIK ZA PROUČAVANJE	243

1. POGLAVLJE

MORAMO PREPOZNATI što je to u dubini ljudske nutrine što najjače izjeda. Primjereni odgovori, kakva je svrha i značenje života, moraju biti pronađeni. Moramo prepoznati da čovjek može biti svet ili grešan svojim izborom, ali on je prvenstveno radoznali **misilac** po prirodi. A jer je to vrlo važno, zamolimo Boga za pomoć: **Oče ...**

... POMOZI MI DA RAZUMIJEM

MALI BILLY bio je oko očevih nogu cijelo poslijepodne. Što god bi otac uzeo u ruke, Bilijev bi radoznao um bez prestanka ispitivao,

“Zašto, tata?”

“Tata, što je ovo?”

“Tata, gdje su ovo napravili?”

“Tata, kako ovo radi?”

I tada se dogodilo ono! Otac je bio umoran od Billyevog kontinuiranog zasipavanja pitanjima. Prekinuo ga: “Billy, ako ne prestaneš stalno zapitkivati ....” Zaustavio se kad je vidio povrijeđen i zbunjen izraz na Billyjevom licu, koji je odmah briznuo u ...

“Ali tata, ako ne pitam, kako ću ikad saznati sve što moram znati?”

To je bilo dovoljno da dirne srce svakog oca. Kao da mu je Bog govorio, shvatio je odjednom kakvu dragocjenu prigodu je propuštao da oblikuje ovaj mladi um.

“Billy, hoćeš li mi oprostiti? Ponekad sam toliko zaposlen da zaboravljam da te Bog stvorio sa razumom koji treba odgovore. Zapravo, On je sve nas stvorio takve da imamo najdublja pitanja i da čeznemo da znamo sve o njemu, da razumijemo njegovu osnovu nakanu za naše živote. Billy, zašto se ne pomolimo da Bog pomogne meni, da ja mogu pomoći tebi.”

Dvije glave su se sagnule i dva srca udružila u molitvi:

“ Oče, ti nas vidiš obojicu baš sada. Billy je tako pun pitanja. On želi odgovore. On je baš kao i milijuni drugih ljudi koji imaju pitanja u svojim srcima. Molim te, Oče, hoćeš li mi pomoći da mogu razumjeti i pomoći mu? ”

Ponekad, Oče, osjećam da ti imaš isti problem sa mnom, kao što ja imam s Billyjem. Neka pitanja koja te pitam su preteška i još ih ne mogu razumjeti mojom sadašnjom moći shvaćanja. I mislim da te čujem kako govoriš: Ponekad, sine moj, moje odgovore (moju volju) nećeš otkriti pitanjima niti traženjima, ali ćeš ih vidjeti kako ti se otkrivaju u procesu življenja.”

Suze su bile u Billyjevim očima dok je šaptao:

“Znam tata da mogu vjerovati da će Bog pomoći tebi da ti pomogneš meni.”

Otac je odgovorio:

“Da sine, nastavi sa pitanjima ..., a Bog će nam obojici pomoći da razumijemo!”

Pišući ovo, svjestan sam da sam ja Bogu bio “mali Billy” - tako pun pitanja. Možda me je baš to, prije svega drugoga, nagnalo da napišem ovu knjigu. I dok gledam unatrag, vidim koliko je duhovnih otaca Bog koristio u mom životu. Jedan od njih koji je imao osobito jak utjecaj, rekao je:

“Nema bolje karakteristike čovjekove osobnosti, koja bi je bolje dokazivala ili bila univerzalno prepoznatljiva među ljudima, nego što je ta spoznaja o svrsi i božanskoj sudbini.” (C. A. Jones)

Kao što je svaka majka razočarana, ako njezino dijete nikada ne postavi pitanje “**zašto**”, tako i Bog mora biti zabrinut, kad čovjek pokušava ugasiti ugrađen misaoni poriv, kojeg je On postavio u svačiju nutrinu. Izvadite mislioca iz čovjeka i on prestaje biti čovjek kakvog je stvorio Bog. Drugim riječima, uništite njegovu spoznaju o sudbini i svrsi i on će uskoro postati tek obična zvijer.

Zbog toga je važno da svakog vjernika usmjeravamo da razvija istinsku **filozofiju života kojem je Bog u centru** - to znači da sve stvari gledamo u ispravnom odnosu s **Bogom** i **njegovom** osnovnom nakanom. Nažalost, ne samo nevjernik, već i vjernik pokušava sve stvari razumjeti kao da prvobitno imaju veze s njim. A onda se čudi kad ne mo-

že izbjeći paradokse i kontradikcije koji, čini se, umanjuju njegove pokušaje da život vidi stabilnije i potpunije.

Namjera našeg Boga Oca bila je, da svi ljudi mogu naći odgovore na najdublje životne zagonetke. I zbog te prijeko potrebe u čovjeku... *“Po njemu ste vi u Kristu Isusu koji nam postade mudrost od Boga, pravednost, posvećenje i otkupljenje.”* (1 Korinćanima 1,30) Zašto je Bog to učinio? Da bi mogao postati odgovor na čovjekova najteža pitanja i najveće probleme, da ga može u potpunosti poboljšati, kako bi čovjek mogao ispuniti njegovu **uzvišenu nakanu**.

MORAMO PONOVO PITATI...

JEDNOG JUTRA profesor je stajao pred svojim razredom i probao ovaj eksperiment. Svih dvadeset i sedam studenata (učenika) promatralo ga je dok je pažljivo označio dvije točke na listu bijelog papira i tada povukao crtu od jedne do druge. Zatim je od svakog studenta posebno tražio da mu objasni što vidi, “Recite mi što vidite?”

Različitost odgovora bila je zanimljiva i začuđujuća dok je svaki student davao svoj pomalo drugačiji uvid opisujući ono što vidi. U jednome su se svi složili - dvije crne točke povezane crnom crtom. Konačno, profesor je zapitao:

“Zar nitko ne vidi bijeli papir na kojem sam crtao?”

Naravno, svi su bili zapanjeno razočarani! Bijeli papir je tu od početka, prije nego je išta na njemu bilo nacrtano, ali oni su bili zbunjeni onime što je bilo nacrtano kasnije.

Možda će nam ovo pomoći da ilustriramo jednu od naših zabrinutosti u ovoj knjizi. Za nas je važno da prepoznamo Božje **“prije”** i njegovo **“poslije”**. Hajde da se vratimo natrag u vremenu - natrag u Božje srce **prije** nego je išta počeo stvarati, **prije** nego je izbavljenje uopće bilo potrebno. Pođimo natrag do pripreme faze njegovih planova.

Kakva je bila Božja namjera tada, prije nego je započeo bilo kakvu aktivnost na zemlji ili u nebu?

Kad počnemo čitati u Postanku, “*u početku*” vidimo Božju kreativnost. Ali apostol Pavao vodi nas još dalje, “*prije početka nastajanja (početaka) svijeta.*” Što je bila Božja duboka želja i namjera u **tom velikom “prije”**? Što je bilo na “bijelom listu papira” njegovog srca prije nego je počeo stvarati univerzum?

Prečesto postajemo preokupirani onime što je napisano na papiru. Vidimo čovjekov pad u grijeh, pobunu i svrgavanje anđela. Ono što često nazivamo “pad” postalo je toliko središnje i važno da zaboravljamo da je bilo i **veličanstveno “prije”** u Božjem planu, što je doista važnije od onog što se dogodilo **poslije**.

Ali postoji razlog te naše preokupiranosti! Adam ne samo što je pošao svojim putem i povukao za sobom cijelu ljudsku vrstu, već se razvila duboka sljepoća, skrivena vijuga u njegovoj glavi koja ga je držala preokupiranim samim sobom - njegovim potrebama i osobnom dobrobiti. Poput zaraze, čovjekocentričnost se bez iznimke održala u cijeloj Adamovoj obitelji. I tu je to jedno od naših zabrinutosti u ovoj knjizi: Kako otkriti, prokazati ljudsku preokupaciju sa oznakama “**poslije**”, “crne točke i crte” njegovog egocentričnog stanja? Kako učiniti čovjeka svjesnim da bude “**živ u Bogu**” i počne cijeniti misli koje su bile “**prije**”, iskonsku namjeru na “bijelom papiru” Božjeg srca i razuma? Drugim riječima, ono što je Bog imao u planu **prije**! Bog će nam pomoći da razumijemo, ali moramo ga ponovo pitati u molitvi:

“Oče, jedva da prepoznamo svoju sljepoću, zaokupljenost sobom, preokupiranost grijehom i padom, sve dok ti ne uneseš svoje svijetlo. ‘Tvojim svijetlom i mi svjetlost vidimo.’ Samo tada možeš nas mijenjati pre-

ma sebi i svojoj prvobitnoj svrsi. Oprosti nam! Čak i u svim našim pokušajima da se razvijemo duhovno bili smo zaokupljeni što će to donijeti nama, radije nego što će to značiti tebi. I dok prolazimo stranicama ove knjige, daj nam duha zapažanja, ali još više - daj nam volju da hodamo u svijetlu koje primamo."

PITAJMO PONOVO NAŠEG OCA ...

PRIJE MNOGO GODINA na kraju jedne konferencije, naš domaćin obavijestio je suprugu i mene:

“Sutra vas želim povesti u jedan od najljepših vrtova ovdje na Sjevernom otoku Novog Zelanda.”

Od našeg dolaska svaki je dan bio maksimalno ispunjen. Biti će ugodan predah otići od mnoštva koje je svakodnevno sudjelovalo na sastancima.

“Volio bih da to vidite”, dodao je brzo, “iz zraka. Zato ću unajmiti avion od jednog od mojih prijatelja.”

“Ali mi bismo doista radije prošetali, ili se provozali kroz vrtove”, usprotivio sam se, jer često letimo velikim avionima i izbjegavamo letove malim, osim ako je to doista potrebno.

“Ne”, on je insistirao, “važno je da dobijete tu sliku iz zraka da biste doista mogli uživati u ljepoti vrta.”

Bila je očita njegova odlučnost da nas odvede na taj panoramski let. I tako sam popustio.

Slijedećeg jutra vrijeme je bilo savršeno za letenje. Uskoro smo letjeli iznad prizora koji je doista oduzimao dah - polja cvijeća u svim profinjenim nijansama. Bili su to hektari cvjetajućih boja ispresijecani jezercima, puteljcima i klupama. Prepoznali smo ljudsku ruktvorinu, ali samo je Bog mogao stvoriti ovakvo veličanstvo boja i oblika. Razmišljao sam o briljantnom umu čovjeka koji je sve ovo is-

planirao na papiru “**prije**” nego je postalo stvarnost. Tada je pilot prokomentirao:

“U vašoj knjizi ‘Prvobitna namjera’ pisali ste koliko je važno vidjeti sve sa Božje perspektive. Vaše poruke ovog tjedna stalno su naglašavale kako trebamo početi s Bogom i sve gledati u odnosu sa njim, njegovom namjerom i planom. Razlog zbog kojeg sam želio da vidite ovu panoramsku sliku je da pojačam vaše uvjerenje koliko je važno vidjeti stvari iz božanske perspektive.”

“Ali to nije sve”, nastavio je, “objasnili ste kako je Bog izabrao svog Sina, Gospoda Isusa Krista da bude centar Svemira. Sve što je Otac namijenio skoncentrirano je **u** Sinu i **kroz** njega učinjeno, **za** Sina i **u** Sinu.

Evo baš sada letimo iznad središnjeg dijela vrta. Pogledajte kako svi putelji i stazice poput žbica na kotaču, kako sve lijehe cvijeća sa svojim bojama tvore dio koncentričnog kruga, kako svaki kompleks jezeraca tvori drugi koncentrični krug. Pogledajte kako je svaki dio vrta usredotočen na taj spomenik u središtu. Zsigurno, ono što je ovaj spomenik u ovome vrtu, to je Gospod Isus Krist u vrtu univerzuma našeg Oca.”

Moja supruga i ja smo se složili s njim. Bilo je to jedan od najljepših prizora koje smo ikad vidjeli. A vidjeti to iz zraka bio je imperativ.

Ali ima ovdje još jedna lekcija za nas. Ono što možemo vidjeti od Očeve svrhe za Sina može biti prekrasno. Ali to će ostati tek spoznaja (gnosis) dok ne postane potpuna spoznaja (epi-gnosis), koja nam otkriva **zašto** je Otac izabrao **njega** da bude središte. To je središnja tema našeg pisanja - zašto Otac daje takvu preuzvišenost svome Sinu? **Zašto** Otac svraća našu pažnju na Gospoda Isusa i ujedinjeno Tijelo čija je On Glava? **Zašto** Božji neprijatelj teži da uništi svakoga koji napusti sebe da bi učinio zadovoljstvo Ocu?

Sigurno je Pavao to mislio kad je pisao, “**...za provedbu punine vremena: obuhvatiti pod jednu glavu u Kristu sve što je na nebesima i što je na zemlji.**” (Efežanima 1,10)

Zato, iznad svega, trebamo moliti za puniju spoznaju:

*“Oče, većina nas je spoznala koliko uživaš u tome što si svog Sina učinio središtem svega. Ali mi baš ne razumijemo **zašto!** Znati što ti radiš je jedno; znati ‘zašto’ ti to radiš, je drugo, a to je ono što moramo razumjeti.*

*Molimo sa Pavlom, da “... nam Otac slave dadne duh mudrosti i otkrivenja u **punoj spoznaji njega** ... ” Oče, dok čitamo prva poglavlja ove knjige, hoćeš li nas voditi da možemo našim “duhovnih očima” vidjeti ono što će u potpunosti promijeniti naše živote? To je naša molitva. Amen! ”*

Kad učitelj vodi grupu kroz ove lekcije, vrlo je važno da se uzme u obzir materijal u dodatku naslovljen: “**Dodani materijali za 1. poglavlje**”. Ranija izdanja su taj materijal imala u samome poglavlju. Mnogima je knjiga zbog toga bila teška za čitanje i iz tog su je razloga zanemarivali. Sigurni smo da učitelj može ispravno prezentirati ovu početnu lekciju i učiniti je zanimljivom i poučnom.

2. POGLAVLJE

DOK otkrivamo što znači živjeti u njegovoj vječnoj perspektivi, i na stvari gledati kao na dijelove određene cjeline, vidjet ćemo koliko je vitalno važno imati....

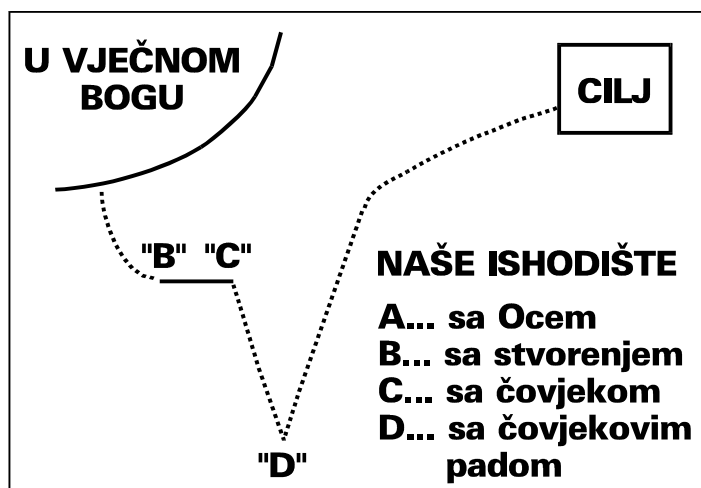
ISPRAVNU POLAZIŠNU TOČKU

KAKO ĆEMO TO ZAMISLITI - činjenica je da su naše predodžbe najčešće krive jer počinjemo na krivom mjestu. Prečesto se ljudska povijest interpretira od **pada**. Ako je to polazišna točka (“**D**” na ploči), prirodno je da će cijela povijest biti obojena otkupljenjem. Božja svrha je tada u svijetlu čovjekove potrebe za otkupljenjem. Naravno, potreba za otkupljenjem ne smije biti umanjena, ali ne smije niti postati nešto što će zasjeniti istinu.

Često se čini da se čovjek pojavio na sceni vremena tek da bi mogao biti spašen. Zbog toga se čini da čovjek posta-

je važan za Božju svrhu **samo u svom padu**. Kao posljedica toga čini se da je Božje vrhunsko djelo otkupiteljsko.

Klonimo se ove misli, ali duboko u sebi sigurni smo da mora biti neka "bolja svrha". Pa ipak, ako počnemo sa čovjekom i njegovim padom, zanijet ćemo se predodžbom koja čovjeka i njegovo otkupljenje čini središnjim. Jer je ta predodžba koja nama kontrolira rođena zbog krive polazne točke - čovjek i njegov pad - ne preostaje nam ništa drugo već da završimo sa čovjekom i njegovom restauracijom.

Ima i drugih koji su predosjetili tu opasnost, pa su počeli **sa čovjekom** - Božjom zapovijedi Adamu: "*Plodite se i množite i napunite zemlju i sebi je podložite*" (Postanak 1,28). Od ove polazne točke ("**C**" na ploči), povijest se interpretira sa ulogom upravitelja koja je dana čovjeku. S obzirom da je čovjek stvoren da vlada, u njegovim očima sve je obojeno tom predodžbom. Vladavina postaje središnja tema.

Ima i onih koji su shvatili potrebu da počnu s Bogom umjesto sa čovjekom. Tako su oni počeli tamo gdje Bog

počinje, u Postanku 1,1 - **Bog Stvoritelj**. Od ove polazne točke (točka “**B**”), rezultira šema i svrha Boga obojena stvaralačkim suverenitetom. Ali dok dajemo Bogu središnje mjesto, to ne objašnjava u potpunosti svrhu njegovog stvaranja niti opisuje njegov suverenitet.

Pitamo se, ne postoji li negdje neka osnovna, temeljna, fundamentalna polazna točka koja će riješiti zagonetku života i svrhe? Odjednom shvaćamo zašto je apostol Pavao uvijek iznova započinjao u srcu vječnog Oca prije postanka svijeta. Pavao je uvijek započinjao sa Božjim vitalnim, ili takvim koji sebe daje, Očinstvom. (vidi točku “**A**” na ploči) Nisu to bile niti Očeve najrazličitije aktivnosti, niti njegovi čudesni atributi kojima je Pavao počinjao; bila je to Osoba, koja je najvažnije od svega - **Otac**. Zbog toga je, **Božje vitalno važno Očinstvo** kontrolni i temeljni faktor koji određuje sva njegova djela.

Od ove (temeljne) polazne točke, gledajući njegovim Očinskim očima, vidimo sve što je Otac namjerio kao svoju temeljnu namjeru ili **vječni cilj**. Sve dobiva puni smisao kad ima tu **očinsku boju**. Razumijemo zašto je učinio sve što je učinio. Novo svijetlo pada na budućnost. Što bi Otac poželio, kakvu svrhu i temeljnu nakanu? Slijedeće sažima različite polazne točke koje reguliraju oboje, i našu perspektivu i naše ponašanje u svakodnevnom životu.

- * **čovjekov pad** (D na ploči)
- * **Božja odredba** (C)
- * **Božje stvaranje** (B)
- * **Božje Očinstvo** (A)

Slijedeća lekcija uzima u obzir tu vječnu perspektivu iz Očevog srca. Ali prije nego se detaljnije počnemo baviti Božjom prvobitnom nakanom, budimo sigurni da dobro razumijemo važnost temeljne polazne točke.

Ako ovih dana ili periodički otvarate bilo kakvu religioznu knjigu, otkrit ćete koliko je moderno kršćanstvo do određenog stupnja usredotočeno na čovjeka. I pored toga, Božja primarna svrha tumači se kao otkupiteljska. Tema koja zasjenjuje kroz religiozne knjige govori o čovjekovom padu, njegovim različitim potrebama i Božju providnost da ih susretne. Na taj način Bog je uvijek povezan sa čovjekovom dobrobiti, blagoslovom i budućnošću. Čovjek postaje središnja osoba. Ali, je li to Božja namjera?

Ovaj dokaz čovjekocentričnog pristupa i poruke ukazuje na očajno stanje raka koji izjeda srce kršćanstva. Ovo je rezultat iskrivljene predodžbe koju su razvili slijepci koji su, od čovjekovog pada, učinili čovjeka središtem oko kojeg se sve vrti.

Otkriti istinu ove velike optužbe protiv modernog kršćanstva, čitatelj je pozvan da uzme u obzir ne samo Boga kao **središte** Svemira, već i njegovo vitalno važno Očinstvo kao faktor koji kontrolira i određuje njegov plan, svrhu i namjeru.

Je li Božja namjera u vječnoj prošlosti bila da **grijeħ ikad uđe u svijet?** Crta na ploči trebala je ići ravno, bez amplitude prema dolje. Pisac ove knjige uvjeren je već mnogo godina, da je Pavao u Efežanima otkrio pismo koje je uvijek bilo na Očevu umu. Moralni Otac nije mogao drugačije nego dopustiti svojoj stvorenoj djeci moralno posredništvo.

Ulazak grijeha nije bio potreban ni na koji način, niti je bio planiran, niti je promijenio Božji osnovni plan, namjeru i svrhu. Kriza je nastala jer je čovjek djelovao izvan Božje namjere. Zbog toga crta na ploči pada na točku "D" i otuda mora ponovo biti dignuta. To je ono što vidimo kad gledamo ljudske propuste i promašaje.

Ali Božja osnovna nakana nije se nikada promijenila.

OD VJEČNOSTI OČINSKA NAMJERA U SINU

Kako ćemo razjasniti da postoji vječna nakana skrivena u Ocu koja nikada nije bila vezana za vrijeme? To je jasno rečeno u Efežanima 1,4, “*On nas u njemu sebi izabra prije stvaranja svijeta ...*” Ovdje je nešto što pokreće vječnu razinu - što uopće nije pod utjecajem grijeha ili vremena. To je nešto što je Otac već vidio savršeno i potpuno. Nadalje moramo vidjeti vječnog Sina i njegovu povezanost sa vječnom Očevom svrhom. Toliko smo skloni povezivati Krista sa spasiteljskom aktivnošću da ne prepoznamo i ne shvaćamo njegovu vezu sa vječnošću i Očevom svrhom.

Možda možemo ispravan sud o vječnom Kristu steći pitanjem: da čovjek nije nikad sagriješio, bi li sve bilo sjedinjeno u Kristu (Efežanima 1,10)? Da čovjek nije nikada sagriješio, je li Božji plan bio da sve bude “*u Kristu*”? Da čovjek nikad nije sagriješio, bi li Krist ikad bio utjelovljen u ljudsku obitelj? Čini se očitim iz Pavlovog pisanja Efežanima, dok govori o vječnoj razini, da je Otac za Sina namijenio da bude sredstvo ispunjenja, ne zbog toga jer je ušao grijeh, već čak i da grijeh nikad nije došao. Razmislite o ovim izjavama u Efežanima prvom poglavlju:

- * 3. st. “*...nas blagoslovi .... u Kristu*”
- * 4. st. “*...u njemu nas izabra prije stvaranja ...*”
- * 5. st. “*...nas predodredi sebi za sinove
u Isusu Kristu ...*”
- * 6. st. “*...dobrostvo obdari (prihvati - u King James prijevodu) u Ljubljenome ...*”
- * 10. st. “*...obuhvatiti pod jednu glavu u Kristu sve ...*”

Moramo prestati tumačiti Božju namjeru i plan u svjetlu čovjekovog pada u grijeh. To što vidimo u Efežanima je što je Otac namijenio ostvariti kroz Sina i to nikada nije bilo pod utjecajem grijeha, čovjekovog pada ili vremena.

Tu namjeru koja je prije bila tajna, apostol Pavao sada otkriva: Otac je namijenio za **svog Sina** da ima tijelo da bi izrazio svoj život - **Sebe** - u svijetu, sada, prije sveg stvaranja i u vremenima koja tek imaju doći.

Vidimo kako ova prvobitna nakana za **SINA** i njegovo tijelo odražava Božju očinsku narav i želju. Također možemo razumjeti kako je Otac “*za sebe prepoznao posebnu*” veliku obitelj koja će dijeliti njegov život, narav, duh, viziju, svrhu i posvećenje. Nadalje vidimo kako je ta **obiteljska svrha** trebala biti ispunjena kroz i za njegovog vječnog Sina.

Rekli smo da je Božja linija svrhe trebala ići prema gore, bez prelamanja. Ali zbog čovjekove slobodne volje, dopušteno mu je da bira između suradnje u Božjoj svrsi ili da ide vlastitim putem. Kao rezultat toga Božji plan je u određeno vrijeme zahtijevao utjelovljenje plana otkupljenja. Ali njegova namjera nikada nije bila da ta otkupiteljska faza zasjeni njegovu **prvobitnu vječnu nakanu**. Kao što smo već rekli, u trenutnom “naglašavanju otkupljenja” prečesto smo odbacivali tu matricu koja se pojavljivala, ponovo u sjenu sve dok nije bila gotovo potpuno sakrivena.

Sviđa mi se kako o tome govori Watchman Nee:

Mi vidimo povijest samo od čovjekovog pada. Bog je vidi od početka. Nešto je bilo Bogu na umu **prije** Pada, i u vremenima koja dolaze to će se u punini ostvariti. Bog je znao sve o grijehu i otkupljenju; ipak u svojoj velikoj namjeri za Crkvu postavljenoj u Postanku 2, nema izgleda za grijeh. Čini se (da se izrazimo svršenim riječima) da On preskače u mislima cijelu priču o otkupljenju i vidi

Crkvu u budućoj vječnosti, koja ima službu (budućnost) i prošlost koje su potpuno odvojene od grijeha i kompletno Božje. To je Tijelo Kristovo u slavi, koje nema ništa od palog čovjeka već jedino ono što izražava lik proslavljenog sina čovječjeg. **To** je Crkva koja zadovoljava Božje srce i koja je zadobila i vladavinu.

Dok se odmičemo od našeg zemaljskog kuta gledanja ka nebeskom povoljnom položaju s kojega se bolje vidi vječnost, vidjet ćemo čudesa njegove vječne nakane u sveobuhvatnosti i daleko nadilazeći čudo otkupljenja. Jer, Otac je u vječnosti imao predivnu svrhu za sebe, koja je naravno uključivala čovjeka. Spasenje nije kraj, već tek oporavak, obnova. To je samo rečenica uklopljena u **glavnu temu**.

To je razlog našeg insistiranja da počnemo u njegovom očinskom srcu - sa njegovom željom, svrhom i nakanom. Čineći tako, vidjet ćemo Krista sa drugačije perspektive. On nije primarno vezan za čovjekove potrebe, već za Očevu prvobitnu nakanu. S obzirom da Božji planovi nisu određeni čovjekovim potrebama, hajdemo vidjeti kako će sve, od sada pa nadalje imati novo značenje i svrhu kada je u ispravnoj vezi sa njim, njemu u čast, njemu na slavu i zadovoljstvo.

3. POGLAVLJE

GLEĐANJEM IZ njegove vječne perspektive, naša kratkovidnost nestaje. Počinjemo vrednovati i uviđati koliko sve što Bog čini savršeno upotpunjava njegovu kompletnu nakanu. Umjesto da imamo samo zbirku činjenica koje se tiču cijelosti stvari, mi sve vidimo sa ispravnim razumijevanjem i sudom. Možemo vidjeti novo značenje i vječnu svrhu u svim stvarima dok su povezane sa ...

JEDNOM PRVOBITNOM TEMOM

KAKO JE VELIK DAN u kojem smo otišli iza razdvojenih niti da vidimo kako je čvrsto spleten konopac Očeve vječne svrhe i prvobitne nakane. Predugo smo, svaki od

nas, poput slijepaca u Hindustanu, interpretirali život djelomičnom predodžbom. U prošlom smo poglavlju spoznali od kolike je vitalne važnosti Božje očinstvo u toj prvobitnoj polaznoj točki u kojoj možemo sve mjeriti u njezinoj istinskoj dimenziji.

Ne poznavajući prvobitno značenje života, čovjek je predugo bio prisiljen etiketirati stvari **tajnama**. Govorili su o tajni njegove volje, tajni stvaranja, tajni patnje, tajni njegove prvobitne namjere. Ali krajnje je vrijeme da spoznamo da je **On dao** “*svijetlo koje svijetli u tami*”. Tama ne može zauvijek obavijati Očevu namjeru misterijem, jer svijetlo vječnog Oca probija da razotkrije njegovo srce, želje, svrhu i namjeru da bi se njegova djeca mogla preseeliti u potpuniju dimenziju života.

Možda najčešća greška koja nas sve čini krivima je mišljenje sredstava i načina sa završetkom. Time što je čovjek učinjen središnjim stvorenjem koje uživa u dobročinstvima Božje namjere, čini se da je poistovjećivanje s Kristovim likom završetak - ali to je tek sredstvo većeg završetka. Drugi su pak učinili spasenje i ulazak u nebo svršetkom. Neki su pretpostavili da je upotpunjavanje njegove slavne i savršene Crkve kraj, ili to što će dovesti sve pod jednu univerzalnu vladavinu. Ali to su tek sredstva kojima će Bog ispuniti svoj još veličanstveniji završetak. Sve dok nedovoljno razumijemo **Božju prvobitnu nakanu**, bit ćemo usredotočeni na sredstva i metode, i nikad nećemo u punini shvatiti istinsku dimenziju i značenje života, i svrhu skrivenu u njegovom očinskom srcu.

Na ploči imamo sliku niti koje čine “konop vječnosti”. To je uže ispletено od mnogih sredstava i načina na koje će Otac sprovesti svoju vječnu namjeru. Svaki dio možemo razumjeti dok odmotavamo različite niti i vidimo njihovu povezanost i važnost u svijetlu Božjeg potpunog plana. U prošloj lekciji promatrali smo **očinsku temu** koja nas vodi kroz vječnu namjeru. Mnogi se čude kako to toli-

ko dugo nisu primijetili. A Pavao odgovara u jednoj rečenici (Efežanima 1,3-10) većinu pitanja koja bismo pitali o Ocu i velikoj obitelji koju je za sebe prepoznao kao posebnu, i koja se sada ostvaruje kroz njegovog Jedinorođenca:

- * **TKO:** “*On*” - Bog, Otac (3. stih)
- * **ŠTO:** “*izabrao nas*” - izabrao nas je kao sinove za svoju obitelj (4. stih)
- * **KAKO:** “*u njemu*” - Krist, vječni sin, u svim aspektima (3,4,5,6,7,10. stih)
- * **KADA:** “*prije stvaranja svijeta*” (4. stih)
- * **ZAŠTO:** “*za sebe*” - za svoje vlastito zadovoljstvo, slavu i hvalu (6. stih)
- * **GDJE:** “*da budemo pred njim*” - u njegovoj nazočnosti (4. stih)

SVAKA NIT JE SAMO JEDAN DIO

Sada imamo Pavlovu ptičju perspektivu onoga što je Otac imao na umu i u srcu prije nego je započeo bilo koju od opsežnih aktivnosti kojom bi vječna obitelj bila ostvarena.

Pokušaj da razumijemo razlog stvaranja (**nit stvaranja** na skici) kad počinjemo sa Bogom kao Stvoriteljem, postavljajući pred nas zagonetku. Samo kada počinje sa **BOGOM KAO OCEM**, možemo razumjeti zašto je stvorio čovjeka i sve stvari potrebne za njegovu obitelj. Postoje određeni prirodoslovci i neki tajni redovi koji su izgradili čitav religiozni sustav oko slavljenja i veličanja Božjeg kreativnog stvaralaštva. Priroda je, insistiraju oni, Bogom otkrivena. Ali djela njegovih ruku su tu da nas vode k njemu i da slavimo njega, a ne njegova djela.

Drugi opet zloupotrebljavaju **nit providnosti**. Oni žele Boga predstaviti kao velikog Djeda Božićnjaka koji čeka na čovjeka i udovoljava njegovim potrebama. Oni znaju da je On “dobar Bog”, ali nikad nisu doista dokučili temelj njegovih djela providnosti. Sve dok ne vide kako Otac pro-
viđa ne samo kroz prirodne zakone za svoju stvorenu obitelj, već koliko prisniji odnos ima sa svojom rođenom djecom, oni će uvijek krivo tumačiti nit providnosti i promaknut će im koliko je ta nit ukomponirana u cijelu očinsku nakanu.

Neki su opet skloni previše naglašavati **nit vladavine**, kao da je uspostavljanje Božjeg kraljevstva i pravedne vladavine njegov primarni program. Budimo sigurni da je važno sredstvo - dio, ali ne cjelina. Samo ako Boga prvenstveno vidimo **KAO OCA**, možemo vidjeti ispravno mjesto koje vladavina ima u njegovoj obitelji. U tom slučaju nećemo ni zanemariti, ali niti prenaglašavati vladavinu, već razumjeti da je to samo sredstvo za ispunjavanje njegove prvobitne nakane u njegovoj obitelji. Danas smo neobično svjesni da ti koji zagovaraju državu i vladu kao kraj-

nji cilj, čovjeka interpretiraju tek kao pijuna koji živi jedino za državu.

Ali većina kršćana je gotovo nesvjesno, **nit spasenja** učinila čitavim užetom - ili bar onom niti oko koje su sve ostale niti Božjih namjera opletene. Kako stvari ovime postaju iskrivljene! Spasenje možemo samo tada vidjeti proslavljeno, kada je to Otac koji izbavlja čovjeka da bi ispunio svoju prvotnu namjeru. Nadalje, mi znamo da naš nebeski Otac nije mogao planirati čovjekov pad samo da bi ga mogao izbaviti. Trebamo samo pogledati u njegovo očinsko srce da bi vidjeli kako je od vječnosti uvijek postojala moć da spasi. Ta je nit već bila tu da bi se otkrila kad se ukazala potreba za to čovjekovom odlukom da pođe "*svojim putem*". S Božje točke gledanja to je bilo u vječnom planu, ali s naše perspektive očekivao se čovjekov moralni odabir. Iako vidimo koliko važnu ulogu ima nit spasenja, ipak je to samo sredstvo, a zasigurno ne kraj kakvog je Bog imao na umu. Zašto onda propovijedamo - ako ne doktrinu, onda bar izvodimo zaključak - kao da je spasenje jedina tema u Božjem posjedu?

Čak i **posvećenje** kao **nit** ima vječnu perspektivu kao što ima i vremensku. Otac je od početka izabrao odvojiti za sebe one koje je "prepoznao kao posebne" da budu odrasli sinovi. Čak je odlučio da njegov stvoreni sin Adam može u punini vremena doći u odnos s njim rođenjem i uživati i dijeliti privilegije božanskog ili nestvorenog života Oca kroz Sina. Očeva namjera bila je, ne samo da Adam dijeli njegov lik i sličnost, već da dijeli i njegov život, duh, narav i um.

Dijeleći sve to, Adam je mogao svojim odgovorom, sebe odvojiti za tu božansku nakanu za koju ga je Bog odvojio od početka. Na taj način mogao je postati slavno sredstvo otkrivanja vječnog Oca, baš kao što je to bio Gospod Isus u određeno vrijeme.

SAMO SREDSTVA I NAČINI

Sve ove niti koje su postale idejom ove lekcije - stvaranje, providnost, vladavina, posvećenje, rođenje i konačno otkrivenje - su sve važna sredstva i načini na koje će Otac ostvariti svoju prvobitnu nakanu. Kako se savršeno stapaju zajedno - u vječnoj perspektivi - mi smo ih razdvojili vremenski, da bi ih pojedinačno mogli razumjeti.

S ovim širim pogledom na **prvobitnu očinsku temu**, vidimo kako se život može mjeriti u **četiri dimenzije**:

Prvo, tu je duljina života - nije važno kako dugo živimo, nego to da živimo **Vječnost** s razumijevanjem njegove perspektive.

Drugo, tu je širina života - odnosno, koliko ispunjeno živimo, ili koliko zanimljivo. U otkrivanju Očeve prvobitne namjere **posvećenja**, postajemo oduševljeni, baš kao što je Gospod Isus bio, uzvišenim posvećenjem da njemu ostvarimo ono za čim čezne njegovo očinsko srce. Što može biti zanimljivije?

Treće, razumijemo dubinu života - ili koliko predano živimo. I to možemo mjeriti, jer to nije tek **predanost** projektu ili cilju - niti onome što možemo dobiti od života - veće je to predanost Osobi. Dubina je određena time kako živimo njemu.

I na kraju tu je tajanstvena **četvrta** dimenzija koju možemo zvati **svrha života** - zašto, ili kako konačno živimo. Bez otkrivanja njegovog očinskog srca nema najosnovnijeg života. Ne bi postojao način na koji bi se moglo odrediti što je istinski temeljno, osnovno ili konačno. Zašto je stvarao? Zašto provida? Zašto vlada? Zašto je pribavio spasenje? Zašto nas je "izdvojio" u vječnoj prošlosti? Zašto je planirao naše duhovno rođenje? Zašto je Božje objavlivanje njega samog toliko važno?

Zasigurno, samo ako prvenstveno počnemo živjeti u vječnosti, sudjelujući u njegovom uzvišenom posvećenju, dijeleći njegovo potpuno predanje i imajući udjela u njegovoj prvobitnoj nakani - samo tada možemo poznavati konačne dimenzije života. Ali to nam se sve otkriva dok gledamo stvari "postojano s njegove točke gledanja i vidimo ih povezane sa cjelinom."

4. POGLAVLJE

DOK SU LJUDI obuzeti djelomičnim spašenjem, patnjom, grijehom i tragedijom, često je teško vidjeti cjelinu - njegovu svrhu. Ipak Bog uvijek traži da podigne svako- ga do intimne svjesnosti o njegovoj prvobitnoj nakani koja patnju izdiže iznad uobičajenih granica i mijenja je u sudjelovanje u većem zajedništvu u Bogu koji je kreativan, određen i konačan. To istinski znači ...

ŽIVJETI ZA PUNINU (CJELINU)

JEDNOG JUTRA izašao sam na stražnja vrata da bih pozvao našeg trogodišnjaka. Isplanirao sam da pođe sa mnom u grad nešto obaviti. Dok sam otvorio vrata, imao sam što vidjeti. U kakvoj je neugodnoj situaciji bio! Mališan se igrao u vrtu i pao je u blato. I sada dok sam ga zvao činio sam to sa dvojakom nakanom: tu je bila svrha

koja je dominirala - odvesti ga u grad sa sobom, ali bila je tu i manje važna potreba "pranja i čišćenja" koja se mora uklopiti u nakanu. Moram prvo pokazati nešto "milosti" kako bi moja svrha bila ispunjena.

Nakon što sam ga oprao i obukao čistu odjeću, mališan se zaigrao novom igračkom koju je nedavno dobio. Začas je bio toliko zaokupljen igranjem da je potpuno izgubio iz vida pravu svrhu zbog koje sam ga pozvao unutra. Uživao je što je bio izbavljen iz blata i u čistoj odjeći, činio se potpuno bezbrižan s obzirom na moj prvobitni plan. "Tata", insistirao je, "mogu ostati doma i igrati se?"

Odjednom sam shvatio kako djeca Božja olako sudjeluju u njegovoj milosti i primaju njegove dobre darove, koji im doista samo odvrćaju pozornost od njegove prvobitne svrhe. Podsjetilo me to na Pavlovu značajnu izjavu svome mladom sinu u vjeri Timoteju: Bog *"nas je spasio i pozvao svetim zvanjem ne po našim djelima, već po vlastitoj odluci i milosti koja nam je od vječnosti dana u Kristu Isusu"* (2 Timoteju 1,9)

Primjećujemo da je Božji poziv sada dvojak: *"po odluci (svrsi) i milosti"*. Apostol zna da se Timotej mora poistovjetiti sa Bogom i njegovom vječnom nakanom ako želi ustrajati usred kušnji i pritisaka. Zato on zaklinje Timoteja da shvati kako nije pozvan tek po **"milosti"** Božjoj, već i *"po njegovoj vlastitoj namjeri (odluci)."*

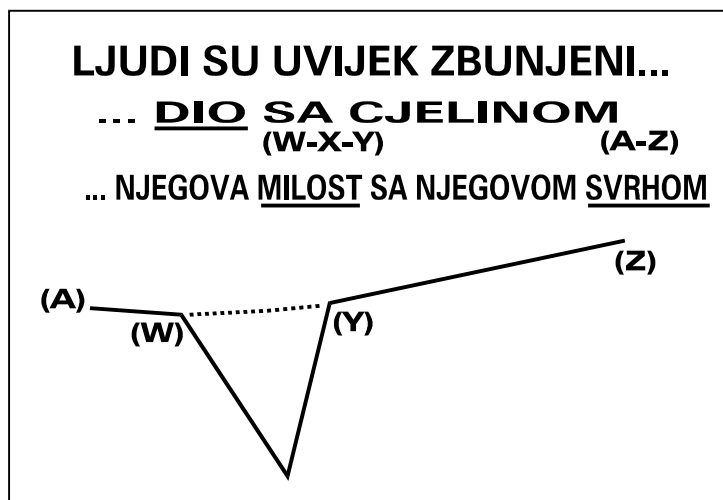
Iako je Bog znao od samog početka da će Adam skrenuti prema dolje, i da će biti potrebno uključiti službu milosti, možemo biti sigurni da Bog nije namijenio za palog čovjeka da u tolikoj mjeri bude zaokupljen "pozivom milosti", da sasvim izgubi iz vida Božju svrhu.

Ipak je to bilo skretanje s pravog puta svih Adamovih sinova. Čovjek je uvijek sklon Božje djelo interpretirati tako da koristi i povezano je s njim, ne brinući za čežnje skrivene u Očevom srcu.

UZIMAJUĆI DIO KAO PUNINU (CJELINU)

Možda će crtež na ploči razjasniti razlog tog skretanja s puta koje se događa i među onima koji preziru ovaj sebični čovjeko-centrični pristup životu.

Recimo da započinjete dug put ("A" do "Z") da bi došli do nekog odredišta. Ali na križanju "W" skrenete na cestu koja ne vodi vašem odredištu. Nesvjesni nevolje u kojoj se nalazite odjednom kod točke "X" shvaćate da ste daleko od glavnog puta. Raspitujući se, saznajete za predivan put ("X" do "Y") koji vodi natrag na glavni autoput. Kad dođete do točke "Y" na autoputu, preplavljeni ste ljepotom ceste kojom ste došli ponovo na autoput. I tako odlučite tu kampirati i provedete dan govoreći svima o svom "izlasku". Nakon tjedan dana još ste tamo i svima govorite o svom iskustvu izgubljenosti i pronalaženja pravog puta. Godinu dana kasnije, deset godina kasnije, zaglavili ste tamo govoreći svima koji žele slušati vašu priču o krivom putu i predivnom ponovnom izlasku na pravi put.

Nekako u svemu tome, točka “Y” je postala cilj, a zapravo je samo trebala biti prolaz do konačnog odredišta. Dopustili ste da vaše “off-road iskustvo” zasjeni svrhu cijelog putovanja. I tako je dio postao cjelina. Zaboravili ste da postoji daljnja svrha putovanja i udaljenije odredište.

Koliko god jednostavna bila ova ilustracija (i nemojte pokušavati razrađivati i usklađivati sve detalje), grafički je prikaz slike kako otkupiteljskoj fazi Božje milosti dopuštamo da zasjeni Božju izvornu nakanu. Kakvu kratkovidnost to izaziva - takvo tumačenje Božje svrhe koja je vezana za nas i naše dobro.

Tko može reći da je svrha otkupljenja da bude središnja tema Božjeg Svemira, što bi bilo isto što i tvrditi da je off-road iskustvo bilo cijelo putovanje. Naravno da tome nije tako! Prije nego je otkupljenje postalo potreba, Otac je imao izvornu svrhu kojoj nije trebalo otkupljenje da bi se ostvarila. Koliko god dragocjeno i predivno bilo otkupljenje za palo čovječanstvo, ono je tek jedna faza velikog Božjeg plana. Bog nije isplanirao da čovjek mora sagriješiti kako bi mogao upotrijebiti otkupljenje za demonstraciju svoje milosti. Božja nakana u pozivu je mnogo veća.

Bilo bi podjednako krivo pretpostaviti da je Bog bio iznenađen čovjekovim padom i otkupljenje je bilo tek dodatak. Zasiurno je njegovo predznanje u potpunosti razumljelo što će čovjek kao moralno slobodno biće, učiniti. Mnogo prije nego je Adam bio stvoren ili je sagriješio i krenuo svojim putem, Bog je savršeno utkao slavni način otkupljenja u svoj plan i time demonstrira “*bogatstvo svoje milosti*”. Bog nas podsjeća da je “*Isus Krist janje zaklano prije postanka svijeta*” (Otkrivenje 13,8) “*On je, istina, bio prije poznat (i predodređen), prije postanka svijeta, ali se tek na kraju vremena očitova zbog vas.*” (1 Petrova 1,20).

POZVANI U PRVOBITNO ZAJEDNIŠTVO

Konačno, moramo razumjeti da je Božji poziv u slavno sudjelovanje, ne samo u dijelovima, već u cjelini. I taj udio u zajedništvu (riječ “*koinonia*” u grčkom) je uvijek u mjeri ili razini našeg iskustva ili otkrivenja. Ponekad mislimo kako je teško pronaći zajedništvo sa onima čiji su interesi toliko različiti od naših. A što je onda sa Bogom koji traži zajedništvo sa čovjekom, ali čovjeka nalazi usredotočenog na sebe i svoje male ciljeve?

Tako naš Otac uvijek želi pokrenuti čovjeka iz plićaka i povesti ga do dubina samog oceana - da od života samo za **svoje** ciljeve i potrebe, postane živ **njegovim** nakanama. Primijeti progres našeg zajedništva s njim i sa drugima. Prvo smo pozvani imati “*udio u Radosnoj vijesti*” (Filipljanima 1,5). To je predivno jer dijelimo zajedničko iskustvo Božje predivne milosti. Ali to je tek početak. Tada dok učimo hodati, vođeni smo u “*zajednicu s Duhom*” (Filipljanima 2,1), i prepoznamo poziv da Ga slijedimo i budemo ispunjeni Duhom. Ali Duh Sveti živi samo zato da Krista učini stvarnijim, i zbog toga smo pozvani u dublju “*zajednicu sa njegovim Sinom*” (1 Korinćanima 1,9). Što može biti divnije? Ali dok dijelimo njegov um i rastemo u zajedništvu, mi smo, poput Pavla, pozvani imati “*udio u njegovim patnjama*” (Filipljanima 3,10). To je poziv onima koji su pozvani u plodonosnu službu, kao Isus Krist, koji je živio Ocu, i dijeliti silu i autoritet njegovog uskrsnuća.

Uvjereni smo da nitko neće dugo imati “*udio u njegovim patnjama*”, osim ako je to potrebno, kao što je Pavao zaklinjao Timoteja, da bi kročio u dublje zajedništvo sa samim Ocem i njegovim nakanama. Zbog toga, Pavao otkriva, svoju vlastitu zabrinutost u pozivu “*da svima iznesem na svijetlo provedbu tajne ...*” (Efežanima 3,9). Ovdje je iskonsko zajedništvo. Ali mnogo je onih koje zadovoljava

neotkrivanje tajne. Oni nikad nisu shvatili da tu mogu imati udio u Ocu i dijeliti ono što je *“sakriveno od vječnosti u Bogu, stvoritelju svega”*. Ali sada, Pavao nas podsjeća, Božja je namjera da *“se sada po Crkvi saopći mnogolika Božja mudrost”*. Zsigurno je ovo njegov poziv Crkvi da živi u vječnosti, da ima udjela u slavnim Božjim nakinama. To znači da mi trebamo živjeti tamo gdje svi dijelovi nalaze svoje savršeno mjesto u cjelini - njegovoj nakani.

Jedan površan pogled oko nas i na crkvu danas, otkriva da su ljudi zaokupirani izoliranim dijelovima istine. Istina, u kojoj god je točki prihvaćena, određuje razinu njihovog zajedništva. Neki čitaju Bibliju kao da je samo knjiga o spasenju. Hvala Bogu ona to jest - ali je i više. Drugi je čitaju kao da je tek *“knjiga o kraljevstvu”*. Ona i to uključuje - ali je mnogo više. *“Drugim riječima”*, kaže R. B. Jones, *“ona otkriva izvorne Božje nakane u Kristu. Također pokazuje neke načine na koje sotona želi osujetiti Boga u ispunjavanju njegove prvobitne nakane - njegovog velikog završetka. Spasenje čovjeka nije završetak u sebi. Niti Izrael niti Crkva ne predstavljaju iskonsko u Božjoj nakani. Oni su prije dijelovi velikog plana - da bi ga pokazale moćnim i veličanstvenim vječnim Božjim planom. Propustiti prepoznati ovo, pokazatelj je ozbiljnog nedostatka u duhovnoj viziji.”*

Što sve ovo znači? Jednostavno to, da se moramo pomaknuti na poziciju koja ima Boga u središtu, i na njoj ćemo ispravno moći razumjeti cjelinu i vezu sa svim dijelovima. Jednostavno da ne možemo čeznuti za zajedništvom sa Sinom i dijeliti njegovo posvećenje i udio u patnjama dok ne otkrijemo Oca na način na koji prije nikad nismo. To je Sinovo najveće zadovoljstvo - otkrivati Oca. Tada ćemo otkriti da udio u zajedništvu s Ocem raste i razvija se. U međuvremenu, učimo o svemu što je Bog od iskona namijenio za sebe, za svog jedinorođenog Sina i mnoštvo svojih sinova. Kakav poziv! Živjeti u takvom nezrecivom zajedništvu je imati udjela u iskonskom. Vidjet ćemo što to znači.